

ŠMARNICE 2016

**KDOR HOČE K JEZUSU PRITI,
SE MORA MARIJI VES IZROČITI**

Ne bojte se.

Nič hudega vam ne bom storila.

Sem iz nebes.

Molite vsak dan rožni venec.

(Marijino sporočilo Frančišku, Jacinti in Luciji, 13. 5. 1917)

Jana Gaser, 2016

1. maj

SKRIVNOSTNA PODOBA

Večer je. Dan se umirja. Sonce se bo skrilo za gore in kmalu bo noč. Otroci - Tinkara, Maruša in Andraž – spijo. Mama Neža sedi za mizo in premišljuje. Premišljuje o svojem otroštvu, o hiši na vasi, kamor je hodila na počitnice k svoji babici. Premišljuje o podobi, ki jo je danes videla.

Vsak dan, zjutraj in popoldne, gre skupaj s svojimi otroki mimo cerkve, ko jih pelje v šolo in vrtec. Vedno se mudi. Nikoli se nimajo časa ustaviti niti za hip. Morda je cerkev celo odprta. Kdo ve. V cerkev že dolgo niso stopili in tudi molili niso doma.

Danes, ko so se vračali domov, je Maruša opazila ob cerkvenih vratih plakat. Stekla je k vratom, ker ga je želela videti. Mama je nejevoljna stekla za njo in jo prijela za roko, da bi čim hitreje prišli domov.

»Mami, poglej, kako lepa gospa je tukaj na sliki! Jo poznaš?«

»Res je lepa,« je rekel Andraž, ki je prihitel za njima in se tudi sam vprašujoče zazrl v mamico.

Mama Neža je obstala. Ozrla se je v gospo, ki je tako na hitro in kar s plakata prevzela njena otroka. Gospa je bila res lepa. Na glavi je imela zlato krono in bila je oblečena v lepo z zlatom obrobljeno obleko. Imela je mile in prodorne oči. V sklenjenih rokah je držala rožni venec. V srcu mamice Neže se je nekaj zganilo. »Poznam jo,« je tiho rekla. »To je Marija. To je Marija iz Fatime.«

Maruša in Andraž sta bila navdušena, da njuna mama pozna gospo na plakatu iz neke daljne Fatime. O tem sta pripovedovala doma Tinkari. Komaj sta čakala, da se oče vrne s službenega potovanja, da še njemu povesta, kako lepa je gospa na plakatu, da jo mami pozna in da ji je ime Marija.

2. maj

VZNEMIRLJIVO JUTRO

Maruša, Andraž in Tinkara so tako kot vsako soboto čisto po tihem vstali, da ne bi zbudili mame. Sobotna jutra so bila zabavna, saj so skupaj gledali risanke, se igrali, skrivali po stanovanju, se premetavali sem ter tja in drug drugemu nagajali. Tinkara je bila najstarejša in zato vodja vsega, kar so počeli. Predlagala je, da poskušajo odkriti, kam je mama pospravila čokoladne bonbone.

Prišli so v dnevno sobo. Presenečeni so ugotovili, da je mama že pokonci in da z čokoladnimi bonboni za dobro jutro ne bo nič. Mamin obraz je bil rahlo skrivnosten. Otroci so mislili, da bo očka predčasno prišel domov, a jim je mama povedala, da ga še nekaj dni ne bo. Na kuhinjskem pultu so opazili pripravljeno malico, ki je naznanjala, da bodo odšli na potep.

Najmlajši Andraž se je spomnil na Marijo iz Fatime in vprašal mamo: »Gremo v Fatimo?« Mami ga je pobožala po kuštravih laseh in mu povedala, da je Fatima predaleč. Tudi Maruša je pozabila na čokoladne bonbone, ko se je spomnila na gospo s plakata. Tinkara, ki je bila malce ljubosumna, ker ni videla plakata z lepo gospo, je želela izvedeti čim več, zato je vprašala mamico: »Si bila že kdaj v Fatimi, da poznaš to gospo, ki ji je ime Marija?«

»Ne, nikoli nisem bila v Fatimi. Fatima je mesto na Portugalskem. To je blizu Atlantskega oceana. Tam so živeli trije pastirčki, vendar ne vem kako jim je bilo ime. Babica mi je pripovedovala, da se jim je prikazala Marija. Imela je kip fatimske Marije, ki je imel prav takšen obraz, kot smo ga včeraj videli z Andražem in Marušo na plakatu,« je začela pripovedovati mami in dodala, »moja babica je veliko molila pred fatimsko podobo Marije. Kadar sem bila pri njej, sem molila z njo.«

Maruša, Tinkara in Andraž so bili navdušeni. Mami jim je povedala že veliko zgodb, a nobena ni bila tako vznemirljiva in polna skrivnosti kot ta. V mislih so si predstavljali kraljico, ki se pojavi pred pastirčki. Res nenavadno. Da nekateri ljudje molijo, so tudi že slišali, ampak da je molila tudi njihova mami z babico, tega pa res niso vedeli. Sobotno jutro se je začelo vznemirljivo.

3. maj

MARIJIN KIP

Z avtom so se peljali ven iz mesta. Mama je bila še vedno skrivnostna. Ničesar jim ni povedala o današnjem izletu. Maruša, Tinkara in Andraž so mirno sedeli na svojih sedežih. Še vedno so premišljevali in se pogovarjali o lepi gospe, ki ji je ime Marija in ki je prišla k pastirčkom. Maruša je sklenila roke, tako kot jih je imela gospa na plakatu. Mami ji je povedala, da ljudje sklenejo roke kadar molijo. Maruša se je spraševala, zakaj pri njih nikoli ne molijo, a si ni upala naglas vprašati mame.

Počasi so se oddaljili od mesta. Cesta je postajala vedno bolj strma. Hiše so bile bolj redke. Sonce je bilo visoko na nebu, ko so se ustavili. Avto so pustili ob cesti. Nekaj časa so se vzpenjali peš po hribu navzgor. Prišli so do majhne hišice. Bila je na pol lesena. Videlo se je, da že dolgo ni bilo nikogar v njej. Ob hiši je rasla lipa. Srce mamice Neže je močno razbijalo. V tej hiši je živela njena babica. Že dolgo je ni več. Tudi mami Neža po smrti babice ni nikoli več prišla sem gor.

Maruša, Andraž in Tinkara so bili presenečeni, ko jim je mami povedala, kdo je živel v tej hiši in da je sem gor hodila na počitnice. Pokazala jim je močno vejo na lipi, kjer je babica prav zanjo naredila gugalnico iz srobot, da se je lahko gugal. Še bolj pa so bili presenečeni, ko je mama vzela v roke velik ključ. Ključavnica je zaškrtala, vrata so nekoliko zacvilila in vstopili so v hišo. Zelo skromno je bilo v njej. Nič posebnega. Tinkara je v kotu opazila poličko, nad katero je bil križ. Mami ji je povedala, da je to oltarček. Babica mu je rekla »bohkov kot«. Na polički je bila včasih Marija. Na križu je Jezus. Tudi o njem ji je babica zelo veliko pripovedovala. Za Tinkaro, Andraža in Marušo je bilo vse to novo.

Poleg križa je bilo v hiši še nekaj, kar je pritegnilo njihovo pozornost. Velika porisana skrinja. Včasih je bila verjetno zelo lepa, sedaj je bila že vsa luknjasta. Mama je upala, da je v njej tisto zaradi česar so se danes pripeljali sem gor. Odprla jo je. Na vrhu je bilo nekaj starih knjig, oblačil in škatel. Čisto pri kraju pa je bilo nekaj zavitega v rjuho. Mama je vzela kar precej velik zvitek iz skrinje in ga čisto počasi odvila. V njem je bil zavit kip fatimske Marije. Res je bila prav taka kot tista na plakatu. Otroci so tiho gledali mamo. Po licih so ji drsele solze. Objela je svoje otroke. Prav ob tem kipu ji je babica vedno rekla: »Kdor hoče v nebesa k Jezusu priti, ta mora Mariji se ves izročiti.«

4. maj

SPOZNAVANJE

Maruša, Tinkara in Andraž so bili zelo ponosni, da so videli, kje je živela njihova prababica. Najbolj veseli pa so bili, ko je mama zavila kip fatimske Marije nazaj v tkanino in jim rekla, da ga bodo odnesli domov. Tinkara si je zaželela, da bi napravili doma prav tak oltarček, kot ga je videla v hiši prababice. Mami Neža je bila vesela. Opazovala je svoje prav tako iskreno vesele otroke. Spomnila se je, kako je bila vedno vesela in srečna, kadar sta z babico molili in se pogovarjali o Mariji in Jezusu. Marija res prinaša veselje in mir, si je mislila. Sklenila je, da mora to veselje ohraniti. Zaupljivo se je dotaknila Marije.

Na poti domov se je Maruša le opogumila in vprašala mamico, če zna kakšno molitev. Mama Neža se je ob tem vprašanju zamislila. Ne sama, ne s svojimi otroki ni nikoli molila. Spomnila se je, da sta pri krstu z očetom obljubila, da bosta otroke vzgajala v veri. Obljubo nista vzela zares in sta nanjo pozabila. Po dolgi tišini je mami odgovorila Maruši, da zna moliti, kar jo je naučila babica – Sveti angel, Zdravo Marijo in Oče naš. Obljubila jim je, da jih zvečer nauči moliti Sveti angel.

Doma so postavili Marijin kip na mizo. Niso se ga mogli nagledati. Že sobotno jutro in dan sta bila popolnoma drugačna od vseh ostalih. Tudi zvečer ni bilo običajnega direndaja. Otroci so se posedli okrog kipa Marije in komaj čakali, da mami izpolni obljubo in jih nauči moliti. Sklenili so roke in ponavljali za mamico – Sveti angel, varuh moj - bodi vedno ti z menoj - stoj mi noč in dan na strani - vsega hudega me brani - prav prisrčno prosim te - varuj me, vodi me - Amen.

Otroci so odšli v posteljo. Mamico so prosili, da jim čim več pove o fatimski Mariji in pastirčkih. Mami jim je obljubila, da bo skušala izpolniti njihovo željo. Še dolgo je sedela pred kipom Fatimske Marije. Čutila je srečo, ki jo je prineslo veselje in molitev ob Mariji. Velikokrat se je spraševala, zakaj niso srečni, čeprav imajo vsega dovolj. Sedaj je poznala odgovor. V njihovi družini ni bilo prostora za Jezusa in Marijo. Odslej bo vse drugače. Zahvalila se je za lep dan. Komaj je čakala, da se mož vrne domov. Poklicala ga je po telefonu in mu vse povedala.

5. maj

PRIJAZEN DUHOVNIK

Maruša, Tinkara in Andraž so bili zbrani okrog Marijinega kipa. Andraž je Marijo božal po obrazu. Maruša in Tinkara pa sta sklepali ročice in skušali moliti Sveti angel. Pristopila je mami in jih pokrižala na čelu. »Pri nas doma je res vse drugače,« je po tiho razmišljala Tinkara, »odkar je kip Marije med nami.« Mami je molila Zdravo Marijo. Seveda so se tudi to molitvico želeli vsi otroci takoj naučiti.

Šli so mimo cerkve na kateri so videli plakat. Ustavili so se. Z njimi je bila tudi Tinkara. Zadnjič sploh niso opazili, da na plakatu tudi nekaj piše. Mami jim je povedala, da letos v Slovenijo prihaja Marija Romarica iz Fatime in da plakat vabi ljudi, da se čim lepše pripravijo na to srečanje z molitvijo, ljubeznijo do Boga, s spoznavanjem fatimskih dogodkov in s posvetitvijo Marijinemu Brezmadežnemu Srcu.

Vrata v cerkev so bila odprta. Vstopili so. Mami je pokleknila in otroci so ji sledili. Čisto spredaj je bil kip Marije, podoben tistemu, ki ga imajo doma. Ob njem so gorele svečke. Ob kipu je nekdo klečal in molil. Mami jim je povedala, da je to duhovnik in da on prav zagotovo ve veliko o fatimski Mariji. Približali so se mu in mami mu je povedala, kako se je ponovno srečala z Marijo. Duhovnik se je smehljaj, prav tako kot kip fatimske Marije v ozadju. »Nikoli ni prepozno, nikoli,« je rekel duhovnik, »Marija je tako dobra in rada sprejme k sebi vse, ki se k njej zatekajo.«

Dolgo so bili v cerkvi. Pripovedoval jim je o Fatimi. Povedal jim je, da je blizu mesta Fatime zaselek Aljustrel. V njem so živeli kmečki ljudje, ki so obdelovali zemljo in se ukvarjali z ovčjerejo. Mlajši otroci so pasli ovce. Ljudje so bili globoko verni. Med prebivalci Aljustrela sta bili tudi družini Marto in Dos Santos. V družini Marto je bilo enajst otrok, najmlajša dva sta bila Frančišek in Jacinta. V družini Dos Santos je bilo šest otrok, najmlajša je bila Lucija. Jacinta, Frančišek in Lucija so bili pastirčki, ki so pasli ovce in se igrali na pašnikih. Tem trem otrokom se je zgodilo nekaj čudežnega. Iz nebes je prišel k njim najprej angel, nato pa še Marija, ki je Jezusova Mama.

Duhovnik je bil zelo prijazen. Povabil jih je, naj se večkrat oglasijo in naj pridejo naslednjič k sveti maši. »In veliko molite,« jim je rekel, »ker je tako naročila Marija pastirčkom v Fatimi. Mamici je podaril knjigo Fatima okno upanja.

6. maj

OČKA SE VRNE

Mamica je žarela. Vsak večer so se usedli pred Marijo in molili ter brali iz knjige, ki jim jo je podaril župnik Matija. Tinkara, Maruša in Andraž so komaj čakali, da oče pride iz službenega potovanja. Veliko novega so se naučili in želeli so, da bi tudi ati spoznal fatimsko Marijo in pastirčke. Želeli so mu pokazati tudi kip Marije in križ z Jezusom, ki ga je mami kupila in ga obesila na steno nad Marijo. Otrokom se je zdelo, da je njihov dom sedaj veliko lepši. Kako ne bi bil, saj so v svoj dom sprejeli Jezusa in Marijo.

Na letališče so se odpeljali po očeta. Stekli so mu v objem. Darila, ki jih je prinesel oče, niso bila zanimiva. Otroci so kar tekmovali, kdo bo očetu povedal več o fatimskih dogodkih. Mali Andraž mu je pokazal, kako vsak dan moli.

Med tem je Tinkara že pripovedovala, kako so Lucija, Frančišek in Jacinta pasli ovce. Nekega dne se je ulila ploha, skrili so se v votlino, da bi malicali in na hitro zmolili rožni venec. Ko je nehalo deževati, so se igrali s kamenčki. Zapihal je močan veter in drevesa so se zamajala. Nad oljčnim nasadom so opazili prikazen. Bil je mladenič bolj bel kot sneg. Fatimske pastirčke je pozdravil: »Ne bojte se! Angel miru sem, molite z menoj!« Angel je pokleknil na zemljo, se je s čelom dotaknil in pastirčke povabil, da so za njim trikrat ponovili molitev: »Moj Bog, verujem vate, molim te, zaupam vate in te ljubim. Prosim te, odpusti vsem, ki ne verujejo, te ne molijo, ti ne zaupajo in te ne ljubijo.« Angelove besede so se Frančišku, Jacinti in Luciji globoko vtisnile v spomin. Angel jim je rekel tudi, da Srci Jezusa in Marije poslušata njihove prošnje. Od takrat so pastirčki molili molitev, ki jih jo je naučil angel. Bili so popolnoma prevzeti, nikomur niso mogli povedati o skrivnosti.

Tudi Andraž, Tinkara in Maruša so bili prevzeti. Poslušali so mamo in atija, ki sta se pogovarjala o krstu. Oni sploh niso vedeli, kaj je krst. Nikoli se niso pogovarjali o tem. Maruša je na slikah videla, da je bila dojenček, da je imela zelo lepo belo oblekico in torto. Mama Neža je rekla očetu, da ji je duhovnik rekel, da so vera, upanje in ljubezen tri božje kreposti, ki jih prejmemo pri krstu in jih moramo z Božjo milostjo razvijati vse življenje. Te tri kreposti so skupaj z molitvijo osnova krščanskega življenja. Proseče je gledala očeta. Želela je, da bi v njihovi družini začeli živeti tako, kot sta pred Bogom obljubila, ko sta krstila Andraža, Tinkaro in Marušo.

7. maj

ANGEL MIRU PROSI ZA ŽRTVE

Oče je bil nekoliko v zadregi. V mesecu dni, ko ga ni bilo doma, se je veliko spremenilo. Ko je na steni videl križ in Marijo pod njim, se je tudi sam spominjal, da so doma, ko je bil otrok, včasih molili. Ob nedeljah so šli k maši. Dve leti je bil celo ministrant. Potem pa je odšel v Ljubljano v šolo in pozabil na Boga. Z Nežo sta se poročila v cerkvi in dala krstiti otroke, predvsem zato, ker se jima je to zdel lep običaj. Sedaj pa je videl, da je njihov dom napolnilo veselje. Gledal je kip fatimske Marije, ki je tudi njega je napolnil z mirom. Spomnil se je, da je kot otrok zelo rad molil molitev O Gospa moja. S to molitvijo se izročiš Mariji. Šele sedaj je razumel, kakšen neprecenljiv dar je ta molitev. Tiho jo je zmolil. Potem je vzel v roke knjigo Fatima okno upanja, poklical Andraža, Tinkaro in Marušo ter jim bral.

Zvedeli so, da se je angel fatimskim pastirčkom prikazal trikrat. Drugič se je prikazal ob vodnjaku. Bilo je zelo vroče. Frančišek, Jacinta in Lucija so se igrali v senci dreves. Čreda ovac je počivala. Pastirčki so kar naenkrat pred seboj spet zagledali angela. Frančišek ga je samo videl. Ni pa slišal, kaj govori. Lucija mu je povedala, da jih angel prosi za molitev, za mnogo molitve, ker imata presveti Srci Jezusa in Marije z njimi načrte usmiljenja. Angel je povedal, kako naj se žrtvujejo. Angelove besede so se otrokom vtisnile v srca kakor luč. Od tistega trenutka dalje so Bogu darovali vse, kar jih je bolelo. Več ur so bili sklonjeni do tal in ponavljali molitev, ki jih jo je naučil angel. Pastirčki so doživljali Božjo ljubezen in s sprejemanjem trpljenja reševali ljudi za večnost.

Angel se je pastirčkom prikazal še tretjič. V žareči svetlobi se jim je prikazal med molitvijo. V rokah je imel kelih, nad katerim je lebdela hostija. Iz nje je padlo v kelih nekaj kapelj krvi. Angel je pokleknil k otrokom in jih naučil novo molitev. Kelih pa je lebdel v zraku. Nato je hostijo dal Luciji, iz keliha pa je dal piti Frančišku in Jacinti in jim rekel: »Vzemite telo in pijte kri Jezusa Kristusa, ki ga nehvaležni ljudje strašno žalijo. Zadoščujte za njihove zločine in tolažite svojega Boga.« Pastirčke je obdajala nadnaravna moč. Angela so posnemali v vsem. Občutili so velik mir in srečo. Frančišek je čutil, da je v njemu Bog. Lucija mu je razložila, da zato, ker je pil iz keliha kri, ki je kapljala iz hostije.

8. maj

ODLOČITEV

Maruša, Tinkara in Andraž so veliko premišljevali o Fatimi. Maruša je v vrtcu narisala Jacinto, Frančiška in Lucijo, kako molijo, nad njimi pa angela miru. Otrokom v vrtcu se je risbica zdela zelo lepa. Vzgojiteljica ji je rekla, da je to pravljica. Maruša je bila užaljena. Vzgojiteljici je razložila, da so trije pastirčki v Fatimi res videli angela in Marijo. Povedala ji je, da je tako želel Bog. Vzgojiteljica je zamahnila z roko, ker ji ni verjela. Kako čudni so odrasli, si je mislila Maruša. Njeno otroško srce pa je bilo polno veselja, ko je gledala risbico in premišljevala o angelu in Marijini lepoti. Tudi Tinkara je v šoli pripovedovala o fatimski Mariji. Presenečena je bila, ko je ugotovila, da nekateri njeni sošolci poznajo dogodke, ki so se zgodili v Fatimi. Tinkari so povedali, da so gledali pri verouku film o Fatimi in da jim župnik Matija zelo rad pripoveduje o Mariji in fatimskih pastirčkih. Tudi Tinkara si je zaželela, da bi začela hoditi k verouku. Sklenila je, da se bo o tem doma pogovorila z mamico in atijem.

Mami in ati sta res odšla k župniku. Prosila sta ga, če lahko Tinkaro vpišeta k verouku. Župnik ju je bil zelo vesel. Tinkara bo lahko začela hoditi k verouku za prvi razred takoj, ker sta mama Neža in oče Primož obljubila, da ji bosta pomagala pri nalogah in da se bodo naučili tudi snov, ki jo je Tinkara zamudila.

Župnik jima je povedal tudi, kdaj bo kip Marije Romarice iz Fatime prišel v njihovo cerkev. Originalni kip fatimske Marije je naredil kipar Jose po natančnem opisu Lucije. Kip je v kapeli prikazanja v Fatimi. Po Sloveniji bo romal kip, ki je kopija originalnega kipa Marije in je blagoslovljen v Fatimi. Potoval je že po celem svetu. Ljudje ga z veseljem sprejmejo, ker predstavlja Jezusovo Mamo Marijo, ki je v nebesih. Ob njem molijo, se ga dotikajo, izrekajo prošnje in zahvale. Veliko ljudi se posveti Marijinemu Brezmadežnemu Srcu, tako postanejo njeni otroci in ona jih vodi k svojemu Sinu Jezusu.

Mami Neža se je spet spomnila babičinih besed: »Kdor hoče k Jezusu priti, se mora Mariji izročiti.« Mami Neža in ati Primož sta se spogledala. V trenutku sta vedela, da se bo njuna družina posvetila Mariji. Tako jo bodo sprejeli za svojo duhovno Mamo in ona jih bo vodila k Jezusu. Župnik jima je razložil, da je posvetitev Mariji najodličnejša oblika češčenja Nebeške Matere, zato se je treba nanjo dobro pripraviti. Povabila sta ga, naj jih obišče. Župnik je gledal za njima, zahvalil se je Mariji, da ju je pripeljala na pravo pot.

9. maj

MARIJA SE PRIKAŽE PRVIČ

Tinkara je bila zelo vesela, da bo smela hoditi k verouku. Navdušena je bila. Šla je pred Jezusa in Marijo ter jima rekla hvala. Zmolila je tudi Zdravo Marijo in Oče naš. Zelo hitro si je zapomnila molitvice. Družina je odslej vsak večer skupaj molila. Župnik jim je tako naročil, a tudi sami so začutili, kako lepo je, kadar so zbrani skupaj in molijo. Po molitvi so se vedno pogovarjali tudi o Fatimi. Pomembno se jim je zdelo, da poznajo Marijina sporočila.

Marija se je pastirčkom v Fatimi prikazala prvič leta 1917, v drugi polovici prve svetovne vojne. Lucija je bila stara deset let, njen bratranec Frančišek devet in njegova sestra Jacinta sedem let. Nobeden še ni znal brati. Vsi so hodili k verouku. Lucija je bila že pri prvem obhajilu. O prikazanih angela niso govorili. Ure in ure so preživali na paši s svojimi ovčicami. Plezali so na vrhove in poslušali odmev svojih glasov. Najlepše je odmevalo ime Marija.

Bila je nedelja, 13. maja. Pasli so ovce v Irijski globeli. Ko je odzvonilo poldne so vedno molili rožni venec. Takšna je bila tam navada ljudi. Otroci so molitev velikokrat krajšali in izgovarjali samo začetne besede Zdrava Marija in Oče naš, da je bilo prej konec ter imeli tako več časa za igro s kamenjem in dračjem. Tako so delali tudi Frančišek, Jacinta in Lucija.

Sonce je bilo visoko na nebu. Nenadoma se je zabliskalo. Nikjer ni bilo nobenega oblaka. Lucija je vseeno mislila, da se pripravlja nevihta, zato so gnali čredo proti domu. Še enkrat se je zabliskalo. Bili so začudeni. Ko so se obrnili, so pred seboj, nad črnico, zagledali skrivnostno in čudovito Gospo. Pogled ji je žarel iz prelepega obraza. Obdajala jo je bleščeča svetloba. Njena obleka je bila snežno bela. Okrog vratu je imela zlat trak. Bel, z zlatom obrobljen, plašč ji je pokrival glavo in segal do tal. Roke je imela sklenjene k molitvi in v njih je držala rožni venec. Iz nežnega obraza ji je sijala ljubezen in žalost hkrati. Trije fatimski pastirčki so hoteli zbežati. Gospa jih je z materinsko kretnjo in mehkim glasom zadržala. Rekla jim je: »Ne bojte se! Nič hudega vam ne bom storila.« Frančišek, Jacinta in Lucija so zamaknjeno strmeli vanjo, zajela jih je svetloba. Lucija se je prva zavedla in vprašala Gospo od kod prihaja. Gospa jim je povedala, da je iz Nebes in da želi, da šestkrat zaporedoma vsak mesec trinajstega pridejo na isti kraj. Oktobra jim bo povedala, kdo je in kaj želi od njih.

10. maj

MARIJA PROSI ZA ŽRTVE

Mali Andraž ni vsega razumel. Stisnil se je k svoji mami in jo s svojimi zvedavimi očki spraševal: »Marija je rekla, da je iz nebes. Ti pa, da je iz Fatime. Kje so nebesa? Kakšna so nebesa?« Mami je Andražu razložila, da so nebesa pri Bogu. Tam je veselo in svetlo, ker vsi gledajo v Jezusa in Marijo. Marija je Jezusova Mama in ko je umrla, jo je Jezus dvignil k sebi. Ker nas ima Jezus zelo rad in ker želi, da bi vsi prišli k njemu v nebesa, je dovolil Mariji, da se je z nebes spustila v Fatimo k trem pastirčkom in jim povedala, kako moramo živeti, če hočemo priti v nebesa. Mami je še povedala, da so si Frančišek, Jacinta in Lucija, ko so videli, kako lepa je Marija, želeli takoj k njej v nebesa. Marija jim je zagotovila, da bodo vsi, Frančišek, Jacinta in Lucija, prišli v nebesa. Veselje, ki so ga pastirčki čutili ob tem, je bilo nepopisno.

A Marija je prišla iz nebes z nalogo za pastirčke. Želela je, da se darujejo Bogu in prenašajo trpljenje, ki jim ga bo poslal, v zadoščenje za grehe. Povedala jim je, da bodo morali veliko trpeti, vendar bo Bog vedno z njimi. Razprostrla je roke in na Frančiška, Jacinto in Lucijo razlila zelo močno luč, ki je razsvetlila njihova srca. Padli so na kolena in molili. Marija jim je še naročila, naj vsak dan molijo rožni venec, da bodo svetu izprosili mir. Potem se je obdana z lučjo, dvignila nazaj v nebo. Bogu je nesla velikodušen odgovor pastirčkov, da so pripravljene trpeti in s tem pomagati Jezusu pri reševanju grešnikov za nebesa.

Pastirčki so odšli domov. Obljubili so si, da ne bodo nikomur povedali, kaj so videli. A Jacinta je obljubo prelomila in doma povedala, da je videla lepo Gospo. Novica se je hitro razširila. Za pastirčke se je začelo veliko trpljenje. Ljudje, celo starši, so jih imeli za lažnivce. Mami je Lucijo natepla z metlo ali polenom. Sestre so jo prezirale in to je Lucijo zelo bolelo.

11. maj

OBISK ŽUPNIKA MATIJA IN DRUGO PRIKAZANJE MARIJE

Tinkara, Maruša in Andraž so bili vznemirjeni. Premišljevali so o pastirčkih. Res so bili pogumni. Tinkara je razmišljala, da se še čokoladi težko odpovejo. Če jim mama reče, da ne smejo gledati televizije trmarijo in odgovarjajo, pastirčki pa so vse vdano prenašali. Maruša, ki je bila najbolj pogumna, je predlagala bratcu in sestrici, da bi se tudi oni poskusili čemu odpovedati. Andraž se je našobil, ker mu ideja ni bila všeč. Odpovedati se nečemu, pa res ni dobro. »Že besedi zadoščevati in žrtvovati sta težki in nerazumljivi,« je na glas razmišljala Tinkara. »Kako mora biti šele težko tako živeti?«

Ko so razmišljali, je nekdo pozvonil pri vratih. Spogledali so se, ker niso nikogar pričakovali. Slišali so, da je mama odprla vrata. Prepoznali so glas gospoda župnika. Prišel jih je obiskat. Vsakemu otroku je prinesel rožni venec. »Da boste lahko molili rožni venec, tako kot je naročila Marija v Fatimi,« je rekel, »in se pripravili na obisk Marijinega kipa ter na posvetitev njenemu Brezmadežnemu Srcu.«

Posedli so se okrog mize, nasproti kipa fatimske Marije. Dolgo so se pogovarjali. Atija in mamico je zanimalo vse o prihodu Marije Romarice iz Fatime ter o posvetitvi. Otrokom je bilo najljubše, ko jim je župnik pripovedoval o drugem prikazovanju Marije pastirčkom. Marija je pri drugem prikazovanju Luciji povedala, da bo Frančiška in Jacinto kmalu vzela v nebesa. Lucija pa bo morala ostati na zemlji, ker ima Jezus z njo posebne načrte. Želi, da bi ljudje spoznali in ljubili Marijo, zato hoče na svet vpeljati pobožnost do Marijinega Brezmadežnega Srca. Tistim, ki bodo ljubili Marijino Srce, Jezus obljublja nebesa. Lucija je bila žalostna, ker ni želela na svetu ostati brez dveh najboljših prijateljev, Frančiška in Jacinte. Marija je vedela, da Lucija zelo trpi. Potolažila jo je, naj ne izgubi poguma, ker jo ona ne bo nikoli zapustila. Tudi pri drugem prikazovanju je Marija na pastirčke razlila svetlobo, preden se je dvignila v nebo. Svetloba je v njih vlila ljubezen do Marijinega Brezmadežnega Srca. V desni roki je Marija držala svoje Brezmadežno Srce obdano s trnjem. Pastirčki so razumeli, da je njeno Srce žaljeno z grehi ljudi in da je hotelo zadoščevanje.

Preden se je župnik Matija poslovil, so skupaj zmolili en del rožnega venca. Zadnji mesec, odkar so domov prinesli Marijo, so bolj pogosto molili. Sedaj, ko imajo rožni venec se bodo potrudili, da ga bodo molili vsak dan. Maruši se je zdela molitev težka. Tinkara pa je po tistem sklenila, da ne bo več gledala televizije. Želela je pomagati pri zadoščevanju za grehe ljudi.

12. maj

MARIJA SE PRIKAŽE TRETJIČ

Odpoved televiziji je bila za Tinkaro velika žrtev. Večkrat je imela skušnjava, da bi na skrivaj vseeno malce pokukala, kaj se dogaja v njeni najljubši risanki. Potem se je spomnila pastirčkov in se šla raje učiti brati in pisati ali pa pomagati mami v kuhinjo. Včasih se je ustavila tudi ob Mariji in jo gledala. Že kar nekaj časa jo imajo v hiši, Tinkari pa se je njena podoba zdela vedno lepša. Ob njej se je počutila mirno in varno. Včasih je kar sama od sebe začela moliti. Molatev je vredna veliko več kot program na televiziji. Ko se je Marija pastirčkom v Fatimi prikazala tretjič, jih je ponovno prosila, naj molijo rožni venec in se žrtvujejo za grešnike in zraven molijo: »O Jezus, to je iz ljubezni do Tebe, za spreobrnjenje grešnikov in zadoščanje za grehe, storjene zoper Marijino Brezmadežno Srce.«

Marija je to rekla, da bi opogumila Lucijo, ker je njena gorečnost upadala in je zgubila navdušenje za žrtve in pokoro. Lucija je skoraj obupala. Stara je bila deset let in hudo je trpela. Župnik ji je rekel, da je vse skupaj satanova prevara, mama jo je tepla in zmerjala z lažnivko, ljudje so jo obsojali. Bila je zbegana. Tolažila in bodrila sta jo le Frančišek in Jacinta. Jacinta je rekla Luciji: »Ni Satan, ni! Pravijo, da je Satan zelo grd in da je pod zemljo, v peklu; tista Gospa pa je tako lepa! In videli smo jo, da je šla gor v nebesa.«

Lucija zaradi dvomov ni hotela iti na tretje srečanje z Marijo. Ko se je bližala ura prikazanja, jo je gnala neka sila, ki se ji ni mogla upreti. Šla je do Frančiška in Jacinte, ki sta jokala, ker bi rada šla k Mariji, a brez Lucije nista hotela. Skupaj so se odpravili v Irijsko globel k črniki. Pokleknili so in molili rožni venec. Videli so odsev znane svetlobe in takoj nato lepo Gospo nad črniko. Marija jim je obljubila, da bo oktobra napravila čudež, ki ga bodo videli ljudje in verovali.

»Žrtvujte se za grešnike,« je prosila Marija in ko je razprostrla roke, je odsev prodrl v zemljo. Otrokom je pokazala pekel. To je kraj, kamor gredo duše ubogih grešnikov. Njihove duše so potopljene v ogenj in se med krik in bolečinami premetavajo v plamenih. Fatimski pastirčki so trepetali od groze, povzdignili so oči k Mariji, kot bi jo hoteli prositi pomoči. Marija pastirčkom pove, da morajo ljudje nehati žaliti Boga, da bo le tako rešenih veliko duš. Pastirčke tudi prosi, naj po vsaki skrivnosti rožnega venca dodajo: »O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.

13. maj

UGRABITEV PASTIRČKOV

Tinkara, Maruša in Andraž so vedeli že veliko o fatimskih dogodkih. Doma so se redno zbirali ob Mariji. Maruša je na vrtu nabrala lep šopek in ga postavila na Marijin oltarček. Zjutraj so bili pri sveti maši. Cela družina. Priporočili so se Mariji in prižgali svečko, da bi še naprej krepila njihovo zaupanje. Zahvalili so se ji tudi, da je vstopila v njihovo družino. Jasno so čutili Marijino navzočnost. Ob Mariji je gorelo več svečk, ljudje v preizkušnjah so se zatekali k njej s prošnjami in zahvalami.

Tudi fatimske pastirčke so čakale hude preizkušnje. Novica, da vidijo Marijo, se je hitro razširila. Časopisi so objavljali večinoma natolcevanja in zahrbtnje opazke. Kljub temu pa je v Irijsko globel prihajalo trinajstega v mesecu vedno več ljudi. Množica se je prerivala okrog črnike. Vsak je hotel vsaj listič z drevesca, nad katerim se prikazuje Marija. 13. avgusta pastirčkov ni bilo. Ljudje so bili vznemirjeni. Ob določeni uri so vseeno slišali običajni grom in videli blisk, nad črniko pa se je pojavil prelep oblaček, ki se je nato izgubil v višavah. Oblaki so mavrično zažareli, da je listje na drevesih izgledalo kot cvetje. Ljudje so čutili Marijino navzočnost.

Kje pa so bili med tem fatimski pastirčki? Ugrabil jih je župan. Frančiška, Jacinto in Lucijo je tri dni zasliševal in jim grozili. Ko so pastirčki ugotovili, da ne bodo videli Gospe, so postali žalostni. Župan jih je odpeljal na svoj dom in jih zasliševal najprej s sladkimi obljubami, nato s strašnimi grožnjami. Hotel je izvedeti skrivnost. Pastirčki so o skrivnosti molčali, ker so tako obljubili Božji Materi. Premamila jih ni niti pest zlatnikov. Upravitelj je besnel. Dal jih je zapreti v ječo. Jacinta je jokala, ker ne bo več videla mamice. Frančišek jo je tolažil. Rekel je, da bi bilo huje, če se jim Marija ne bi več prikazala. Bolečino, ki so jo čutili, so darovali Jezusu za grešnike, za Svetega očeta in za vse žalitve zadane Brezmadežnemu Marijinemu Srcu. Spomnili so se, da morajo moliti rožni venec. Jacinta je začela glasno moliti. Drugi jetniki so bili presenečeni, padli so na kolena in tudi oni molili. Proti večeru so pastirčkom zagrozili, da jih bodo žive scvrli v olju. Pastirčki so bili na smrt prestrašeni, a neomajni v molku. Vsakega posebej so zasliševali. Ko je bila na vrsti Lucija, so ji rekli, da so Frančiška in Jacinto že sežgali in da bodo z njo naredili isto, če ne razodene skrivnosti. Naslednji dan so jih z veseljem sprejeli domači. Pastirčki pa so se šli zahvalit v Irijsko globel Mariji za varstvo. Zdaj so ji še bolj zaupali.

14. maj

ČETRTO IN PETO PRIKAZANJE MARIJE

Marija je zvesta. Kljub županovim namenom, da prepreči avgustovsko prikazanje, se Marija pastirčkom prikaže v Valinhosu, v nedeljo, 19. avgusta, sredi popoldneva. To je bilo četrto prikazanje Marije. Lucija je s Frančiškom in njegovim bratom Janezom pasla ovce. Frančišek in Lucija sta začutila, da ozračje postaja podobno tistemu, v kakršnem se po navadi pokaže lepa Gospa. Žal jima je bilo, da Jacinte ni z njimi, zato sta Janezu ponudila novec, da jo je šel poklicat. Jacinta je prišla in kmalu zatem se je nad črniko pojavila Gospa. Videli so jo vsi trije, razen Janeza. Janez je slišal samo šum, kakor od rakete. Gospa jih je povabila, naj naslednji mesec pridejo spet v globel in jih spodbudila k molitvi rožnega venca. Ponovno jim je obljubila čudež, ki se bo zgodil oktobra. Lucija in Jacinta sta s črnike, nad katero se je prikazala Marija, utrgali vejico za spomin. Jacinta je z vejico v roki od veselja, da je videla Marijo, poskakovala po cesti. Stopila je v hišo in prostor se je napolnil z blago vonjavo.

Ljudje z vse Portugalske so prihajali v Irijsko globel. Tudi 13. septembra, ko se je Marija prikazala petič, jih je prišlo ogromno. Nihče jih ni vabil, vodila jih je otroška ljubezen in zaupanje do Nebeške Matere. Niso verjeli, da bi se tako nedolžni otroci kot so bili Frančišek, Jacinta in Lucija, lahko izmislili tako prevaro. Ko so ljudje videli pastirčke, so jim izročali prošnje za Marijo – prosili so za hromega, slepega, za izgubljene, za može na bojišču itd. Na nebu ni bilo nobenega oblčka. Točno opoldne je rumenkast soj oblil vso okolico. Lucija je naenkrat sredi molitve zaklicala: »Glejte jo! Jo že vidim!« Istočasno se je proti nebu dvigalo tisoče rok. Nekateri so videli bleščečo luč, a le pastirčkom je bilo dano zreti Marijo v obraz. Marija je spet naročala, naj ljudstvo vztraja pri molitvi rožnega venca, če hočejo doseči konec vojne. Tokrat je Marija posvarila pastirčke, naj bodo bolj zmerni v pokori in naj ponoči ne spijo z vrvjo okrog pasu. Obljubila je tudi, da bodo nekatere prošnje za ozdravitev izpolnjene, nekatere pa ne.

Pastirčki so bili presrečni. Starši so jih komaj rešili iz oblegajoče množice. Še Lucijina mama se je nekoliko omehčala. Ljudje so se razšli v veri, da se Marija pastirčkom res prikazuje.

V veri, da je Marija podoba ljubezni in upanja, da prinaša mir v še tako nemirna srca, mama Neža in oče Primož pokrižata Tinkaro, Andraža in Marušo.

15. maj

ŽRTVOVANJE PASTIRČKOV

Tinkara, Maruša in Andraž so se igrali na vrtu. Prišli so tudi sosedovi otroci. Razposajeno so tekali za žogo in se lovili. Igra je bila zabavna in smeh se je razlegal po vrtu. Mama je poklicala Marušo in Tinkaro, naj ji prideta pomagat pripraviti mizo za kosilo. Maruša se je delala, kot da mame ni slišala. Tinkara je zavila z očmi in se jezila na mamo, ker ni želela prekiniti zabave. Brcali so žogo dalje in pozabili na mamino prošnjo.

Čez nekaj časa jih mami pokliče h kosilu. Miza je pripravljena in juha diši po celem stanovanju. Tinkara, Maruša in Andraž se posedejo okoli mize. Mami in ati tiho sedita. Pokrižajo se in blagoslovijo hrano. Tinkara se ozre proti Mariji. Spomni se, kako je Marija pastirčke v Fatimi prosila za žrtve in kako z veseljem so pastirčki delali žrtve in se odpovedovali stvarjem, ki so jih imeli radi. Tinkari je bilo žal, da ni mami prišla pomagat pripraviti mize.

Pastirčki so se na paši radi igrali. Uživali so v igri. Žrtvovanje za spreobrnjenje grešnikov so vzeli tako zares, da niso izpustili nobene priložnosti za to. Večkrat so se odpovedali tudi igri. Lucija je prosila Jacinto, naj se pride z njo igrat. Jacinta pa je raje molila rožni venec. Tisti dan so vsi trije pastirčki svojo malico razdelili ovcam in ves dan preživali v postu.

Spet drugič so srečali skupino otrok, ki je beračila od hiše do hiše. Lucija je predlagala, da jim dajo svojo malico. Takoj so stekli k njim in jim dali vse, kar so imeli s seboj. Popoldne so bili lačni. Tam je raslo nekaj oljk in hrastov. Želod je bil še zelen. Frančišek je splezal na oljko, da bi napolnil žepe, Jacinta pa se je spomnila, da bi lahko jedli želod, da bi bila žrtev večja, ker je kisel. To je bila njihova večerja. Svojo malico so potem še večkrat razdelili tistim revežem, sami pa so jedli kisel in grenk želod. Lucija je Jacinti nekega dne rekla: »Ne jej tega, grenko je.« A Jacinta ji je odgovorila: »Prav zato jem, ker je grenko, za spreobrnjenje grešnikov.«

16. maj

FATIMSKE SKRIVNOSTI

Mamica je šla k zdravniku. Tinkara je bila zaskrbljena. Ati je peljal Marušo in Andraža v vrtec. Tinkara je v šolo hodila sama. Prišla je do cerkve. Tisti plakat je bil še vedno ob vhodu. Videla ga je že na daleč. Približala se mu je in nekaj trenutkov gledala Gospo, ki se ji je smehljala s plakata. Takrat se je Tinkara domislila, da bi stopila v cerkev in prižgala svečko za svojo mamico. Stopila je do Marije in molila.

Tinkara je prišla iz šole. Andraž in Maruša sta se igrala z lesenimi kockami, ati in mami pa sta se skrivnostno pogovarjala. Ljubeče sta se ozirala proti Mariji. Tinkara je tiho sedla poleg njiju. Prišla je še Maruša in takoj za njo Andraž, ki je zlezal mamici v naročje. Nekaj časa so se tiho crkljali. Taki trenutki so bili najlepši in nihče jih ni želel prekiniti. Tišino je prekinil ati, ko je rekel: »Z mamico vam želiva povedati skrivnost. Dobili bomo dojenčka.« Besedi skrivnost in dojenček so odmevali v malih otroških srcih. Andraž se je še bolj privil k mamici, Maruša je že razmišljala, kako bo dojenčku ime, Tinkara pa se je od sreče zahvalila Mariji, ker njena mamica ni odšla k zdravniku, ker bi bila bolna, ampak ker bo dobila dojenčka. Kakšna lepa skrivnost. Vsi so bili veseli. Ati je predlagal, da zmolijo desetko rožnega venca.

Tudi fatimski pastirčki so imeli skrivnosti, ki je niso nikomur povedali. Fatimska skrivnost ima tri dele. Prvi del skrivnosti se nanašata na strašno videnje pekla. Pekel je bil tako strašen in večni. Jacinta si je želela, da bi pekeli videli vsi grešniki, da ne bi več grešili. Marija je fatimskim pastirčkom pokazala strahoto pekla, da bi ljudi spodbudila k odgovornemu življenju in življenju, h kateremu je Marija vabila v drugem delu skrivnosti. Želela je, da bi častili Marijino Brezmadežno Srce, da bi namesto v pekeli prišli v nebesa. Marija napove, da bo njeno Brezmadežno Srce zmagalo. To je skrivnost, ki ji moramo zaupati. Marija je rodila Jezusa, ki je odrešil svet. Kdor se zateče v Marijino Srce, gleda Boga in postane močnejši kot orožje. Tretji del fatimske skrivnosti napoveduje preganjanje Cerkve in papežev trpljenje. Papež Janez Pavel II. se je prepoznal v fatimski skrivnosti. Bil je ustreljen. Njegovo srce se je ustavilo, a je bil papež po čudežu rešen. Marija je preusmerila kroglo in papež je jasno čutil, da ga je rešila Marija. Odpotoval je v Fatimo in kroglo dal vgraditi v Marijino krono. Luciji je podaril svoj rožni venec, od katerega se ni ločila do smrti. Sam pa je posvetil Rusijo Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. Tudi za to je prosila Marija v Fatimi.

Vse tri fatimske skrivnosti so Marijine prošnje, da izpolnujemo Božjo voljo. Junaški zgled so nam fatimski pastirčki. Lahko jih posnemamo in Marijino Brezmadežno Srce bo zmagalo tudi z našo pomočjo.

17. maj

13. OKTOBER

Pri prikazovanjih je fatimska Gospa vsakokrat vabila pastirčke, naj pridejo na 13. v mesecu na isti kraj, in sicer do 13. oktobra, ko jim bo povedala, kdo je in kaj želi. Tedaj bo tudi potrdila svoje besede s čudežem, da bodo vsi verovali.

Tinkara, Maruša in Andraž so že velikokrat slišali, kaj se je zgodilo 13. oktobra. Nikoli se niso naveličali poslušati. Maruša je vzela knjigo Fatima okno upanja, jo nesla atiju ali mami in ju prosila, da bereta o zadnjem prikazanju.

Dnevi pred 13. oktobrom so polni pričakovanja. Vsi čakajo velik čudež, ki ga je napovedala Marija. Frančišek, Jacinta in Lucija so brez skrbi, ker popolnoma zaupajo lepi Gospe. V Fatimo so se zgrinjale množice ljudi. Peli so in molili na glas rožni venec. Vseh ljudi je bilo okrog sedemdeset tisoč. To je res ogromna množica.

Jutro je bilo mrzlo in deževno. Nad Irijsko globeljo so bili črni oblaki. Po tleh je bilo veliko blata. Od črnike, nad katero se je pastirčkom prikazovala Marija, je ostalo samo še deblo. Vse veje, vejice in listke so ljudje potrgali za spomin. Ljudje z dežniki prihajajo v globel. Ura se bliža poldnevu, dež pa še vedno močno padal. Množica je z Lucijo molila rožni venec. Vsa srca so drhtela v napetosti in pričakovanju. Zvon je odbil poldne, zgodil se je kratek blisk. Lucija se je ozrla proti nebu in rekla: »Glejte, je že tu!« Obraz ji je žarel in ničesar več ni slišala. Trije pastirčki so gledali prelepo Gospo. Lucija jo je vprašala: »Kdo ste Gospa in kaj želite od mene?« Marija ji je odgovorila: »Gospa svetega rožnega venca sem. Želim, da mi na tem mestu napravijo kapelo v čast.« In že šestič naročila, »molite rožni venec in delajte pokoro za svoje grehe.« Marijin obraz je po tem postal resen in žalosten, zvenel je kot prošnja: »Trebaja, da se ljudje poboljšajo! Da prosijo za odpuščanje svojih grehov! Naj ne žalijo več Jezusa, ker je že vse preveč žaljen!« Luciji so se te besede vtisnile globoko v srce. Želela je, da bi jih slišal ves svet, da bi vsi otroci Nebeške Matere poslušali njen glas.

Pastirčki so radi molili rožni venec. Tudi na rožne venčke, ki jih je Tinkari, Maruši in Andražu podaril župnik Matija, so vsak dan pridno molili. Kraljica rožnega venca je eno od Marijinih pomembnih imen. Nebeška Gospa je med prikazani rožni venec imela vedno v roki. Frančišek je Mariji obljubil, da bo zmolil rožnih vencev, kolikor bo hotela. Lucija ga je velikokrat vabila, naj se pride igrat, on pa je sam zase molil rožni venec. Marija je molitev rožnega venca izbrala zato, ker nas z njim vodi k Jezusu in k spoznavanju Boga.

18. maj

SONCE PLEŠE

Marija se poslavlja od pastirčkov. Dež v trenutku poneha. Marijine razprostrte roke so zablestele v soncu. Ljudje strmijo v obljubljen čudež. Vsi so pokleknila na blatna tla Irijske globeli. Njihove oči so bile priča čudežnemu prizoru. Oblaki so se pretrgali in na nebu je zaplesalo sonce. Z naglico se je sukalo okoli svoje osi. Na vse strani so se razlivali rumeni, zeleni, rdeči, modri, ... žarki svetlobe. Zemlja se je čudovito obarvala. Množica je strmela brez diha. Nato je sonce začelo z veliko hitrostjo padati proti zemlji. Izgledalo je kot, da se je odtrgalo z neba. Ljudje so ohromeli od groze. Iz množice so se slišali kriki: »Čudež! Verujem v Boga! Zdrava Marija! Moj Bog usmiljenje!« Mnogi so molili kesanje. Starček, ki so ga vsi poznali kot brezverca, je s sklenjenimi rokami vzklikal: »Sveta Devica, Blažena Gospa. Kraljica Rožnega venca!« Prizor je trajal deset minut. V tem času se je mokra in blatna obleka ljudi popolnoma posušila in vse blato je izginilo iz nje.

Fatimski pastirčki sončnega čudeža niso videli. Ob soncu so videli Marijo z Jožefom in detetom Jezusom. Sveta družina je svet blagoslavljala z znamenjem križa. Lucija je videla še Jezusa, ki je blagoslavljal množico in Marijo kot Žalostno Mater Božjo in potem Marijo kot Karmelsko Mater Božjo. Marija se je poslovila in pastirčki so vedeli, da jo v Irijski globeli ne bodo več videli.

Množica je bila vesela. Množica je verovala. Marija je poslušala in uslišala molitve treh preprostih pastirčkov.

Maruša je razmišljala o čudežu. Želela si je, da bi ga tudi ona videla. Tinkara ji je razložila, da je župnik Matija pri verouku povedal, da se čudež zgodi pri vsaki sveti maši, ko duhovnik podari Jezusu svoje roke, glas in srce, da kruh na oltarju postane telo Jezusa Kristusa. Jezus je sonce našega življenja, ki mora vedno žareti v naših dušah.

Mami, ki je poslušala pogovor, je prišla bližje in rekla: »Čudež je tudi otrok, ki se rodi, čudež je pisana cvetlica, čudež je ljubeča družina, čudež je, da si ti Maruša opazila lepo Gospo na plakatu, ki sedaj naši družini prinaša toliko veselja in sonca.«

19.maj

LJUBEZEN DO MOLITVE

Približeval se je dan, ko bo Marija Romarica iz Fatime prišla na obisk v župnijo. Cela družina se je z veseljem pripravljala na ta obisk in na posvetitev Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. Vsi so se veselili, da se bodo lahko dotaknili milostnega kipa in ob njem molili. Ati in mami sta se na posvetitev pripravljala s pobožnostjo petih prvih sobot na fatimski način. Šla sta k spovedi in obhajilu. V cerkvi so molili rožni venec in premišljevali skrivnosti rožnega venca. Marija je obljubila, da bo vsem, ki bodo opravili to pobožnost, stala ob smrtni uri ob strani z vsemi za zveličanje potrebnimi milostmi.

Doma so premišljevali o Marijinih sporočilih in o fatimskih pastirčkih. Jacinta je bila najmlajša od pastirčkov. Jezusa in Marijo je imela neskončno rada. Vse je delala iz ljubezni do njiju. Veselila se je nebes, ki jih ji je obljubila Marija. Veliko je molila tudi rožni venec. Tudi za druge. K Jacinti je prišel neki mož, ki je jokal kakor otrok. Dobil je poziv, da mora v vojsko, doma pa je imel bolno ženo in tri majhne otroke. Prosil je za ozdravljenje žene in za preklic poziva. Jacinta ga je povabila, naj z njo moli rožni venec. Rekla mu je, naj ne joka, ker je Marija zelo dobra in mu bo zagotovo dala milost, za katero je prosil. Jacinta na moža ni pozabila. Vedno kadar je molila, je vselej tudi zanj zmolila Zdravo Marijo. Čez nekaj časa se je prišel z ženo in otroki zahvalit Mariji za obe prejeti milosti. Zaradi vročine, ki jo je imel pred odhodom, je bil oproščen vojaške službe, njegovo ženo pa je Marija čudežno ozdravila.

Tudi Frančišek, Jacintin bratec je zelo rad molil. Najbolj si je želel družbe skritega Jezusa, zato je ostajal v cerkvi, namesto da bi šel v šolo. Tudi on je prosil za druge ljudi. Ko je bil bolan, ga je naj bolj žalostilo, da ni mogel k Jezusu v cerkev. Ležal je v postelji. K Frančišku je prišla neka ženska in ga prosila, da moli za ozdravljenje nekega bolnika in za spreobrnjenje nekega grešnika. Kmalu po Frančiškovi smrti se je ta ženska vrnila v Fatimo in se na njegovem grobu zahvalila, ker je Frančišek pri Nebeški Materi izprosil obe milosti, za kateri ga je prosila.

Skritega Jezusa je Frančišek tako zelo ljubil. Tik pred smrtjo se je spovedal. Potem je prejel sveto obhajilo. Frančišek je žarel od veselja. Od Jacinte in Lucije se je poslovil in prvi šel v nebesa k Jezusu, v naročju lepe Gospe, ki jo je tako rad gledal v Irijski globeli.

20. maj

POSVETITEV MARIJI

Jacinta je umrla kmalu za Frančiškom. Ko je bolna ležala v postelji, je trpela hude bolečine, vse iz ljubezni do Jezusa in Brezmadežnega Marijinega Srca in za spreobrnjenje grešnikov ter za svetega očeta. To trpljenje je bilo njen življenjski cilj, o tem je nenehno govorila. Jacinta je živela v neprestanem stiku z Bogom. Prej muhasta in nepredvidljiva deklica se je spremenila in zdelo se je, da vselej odseva Božjo navzočnost. Jacintina mama je bila zelo žalostna, ko je gledala svojo bolno hčer. Jacinta jo je tolažila, da gre v nebesa in da bo tam veliko molila zanjo. Jacinta je umrla v bolnišnici, sama, daleč od sorodnikov. Nebeška Gospa jo je odpeljala v nebesa. V krsti je ležala z belo oblekico in modrim pasom okoli pasu. Bila je videti živa in od nje je prihajal prijeten vonj.

Frančišek in Jacinta sta bili dve sveči, ki ju je prižgal Bog. Cilj Marijinih prikazovanj v Fatimi je želja, da se v ljudeh prebudi želje po svetosti. Fatimski pastirčki so stopili na pot svetosti pogumno. Frančiška in Jacinto je papež Janez Pavel II. razglasil za blažena. Na priprošnjo obeh je po čudežu ozdravela Maria Dos Santos, ki je bila dvanajst let hroma zaradi kostne tuberkuloze.

Tudi družina Tinkare, Maruše in Andraža se je trudila stopati po poti svetosti. Prišel je tako težko pričakovani dan, ko je Marija Romarica iz Fatime prišla v njihovo župnijo. Vzdušje v cerkvi je bilo veličastno. Ljudje so težko pričakovali milostno podobo Marije, po kateri je Bog delil različne milosti. Župnik Matija se je ljubeče oziral proti Mariji. Pred njo je položil vse svoje prošnje in zahvale. Med sveto mašo so se ljudje, ki so se pripravili na posvetitev, posvetili Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. Tudi mami Neža in ati Primož sta bila med njimi. Slovesno sta izgovarjala posvetilno molitev in z njo sebe in svoje otroke izročila Mariji in po njej Jezusu. Oba sta imela solze v očeh. V srcu mamice Neže je bilo veselje. Spomnila se je na babico in na kip Marije, pred katerim je vedno tako goreče molila in vse izročala Mariji. Zavedala se je, da so bile v tem trenutku uslišane tudi molitve in prošnje njene babice. Z zaupanjem se je ozrla k Mariji, ker je vedela, da bo odslej Marija s posebno skrbjo skrbela za njihovo družino. V tistem trenutku se je prebudilo tudi malo detece v njenem trebuhu. Prvič je začutila, kako se je otroček premaknil v njenem telesu. Tudi Tinkara, Maruša in Andraž so začutili, da je trenutek posvetitve nekaj posebnega. Pri Mariji so prižgali svečko. V cerkvi so donele Marijine pesmi.

TO JE ČUDEŽ

Tinkara je na prošnjo župnika Matija prinesla Mariji šopek vrtnic v slovo. Maruša in Andraž sta stala v špalirju z lučkami. Marija je iz cerkve poromala sredi med njimi na okrašenih nosilih, da s svojo navzočnostjo razveseli še druge ljudi.

Podoba Nebeške Matere se je globoko vtisnila v srca ljudi. Marijin kip se je poslovil, a ona, kot naša duhovna mama ostaja navzoča. Pripravljena je, da vsak trenutek pristopi k nam in nas ovije v svoj materinski plašč. Nenehno nam ponuja rožni venec in kaže na svoje Brezmadežno Srce in Jezusa. Ko zremo v Marijo, preprosto postanemo bolj ljubeči in sposobni prenašati preizkušnje. Veliko preizkušenj je v svojem dolgem življenju morala prestati tudi vidkinja Lucija. Žalostna je bila, ker ob sebi ni imela več Frančiška in Jacinte. Skrila se je v votlino, da bi bila sama z Bogom in jokala. Lucijo je bolelo, ker ji mama ni verjela, da vidi Marijo. Mama je bila tako strtega srca, da je zbolela. Lucija je pokleknila in v veliki grenkobi prosila Marijo, naj ozdravi mamo. Materi je skuhala čaj iz zemlje Irijske globeli in mama je ozdravela. Lucija je s svojimi sestrami devet dni hodila po kolenih v Irijsko globel in se zahvaljevala Mariji.

Lucija je živela v samostanu in se trudila, da bi svetu predstavila Marijina sporočila in razširila pobožnost, do njenega Brezmadežnega Srca. Živela je v pokorščini do Jezusa Kristusa. Marija se ji je še večkrat prikazala. Kdor je poznal Lucijo je videl, da v njej plameni ogenj.

Ogenj je plamenel tudi v srcih Mariji posvečene družine Tinkare, Maruše in Andraža. Vsak dan so se zbirali ob Marijinem oltarčku. Marija je za njih postala okno upanja, skozi katerega prihaja Jezusovo usmiljenje, pa tudi njegov klic k spreobrnjenju, veri, upanju, ljubezni in molitvi.

Fatima je daleč. A takrat, ko bo dojenček zrasel, bodo skupaj poromali k Mariji. Tako je svoji družini obljubil očka Primož. Peljali se bodo z letalom. Skupaj so zbrali tudi ime za dojenčka. Fantku bodo dali ime Frančišek, če bo punčka pa Lucija. Andraž se je dotaknil Marije, ki so jo prinesli iz babičine hiše. »Res si lepa,« ji je zašepetal.

Župnik Matija je gledal skozi okno. Mislil je na družino, ki ji je Marijino Srce postalo pribežališče in jo pripeljalo na pravo pot. Zahvalil se je Mariji in rekel: »Kakšna velika milost. To je čudež!«

KAZALO VSEBINE

SKRIVNOSTNA PODOBA (1. MAJ)	3
VZNEMIRLJIVO JUTRO (2. MAJ).....	4
MARIJIN KIP (3. MAJ)	5
SPOZNAVANJE (4. MAJ)	6
PRIJAZEN DUHOVNIK (5. MAJ)	7
OČKA SE VRNE (6. MAJ).....	8
ANGEL MIRU PROSI ZA ŽRTVE (7. MAJ)	9
ODLOČITEV (8. MAJ).....	10
MARIJA SE PRIKAŽE PRVIČ (9. MAJ)	11
MARIJA PROSI ZA ŽRTVE (10. MAJ).....	12
OBISK ŽUPNIKA MATIJA IN DRUGO PRIKAZANJE MARIJE(11. MAJ).....	13
MARIJA SE PRIKAŽE TRETJIČ (12. MAJ)	14
UGRABITEV PASTIRČKOV (13. MAJ)	15
ČETRTO IN PETO PRIKAZANJE MARIJE (14. MAJ)	16
ŽRTVOVANJE PASTIRČKOV (15. MAJ).....	17
FATIMSKE SKRIVNOSTI (16. MAJ).....	18
13. OKTOBER (17. MAJ).....	19
SONCE PLEŠE (18. MAJ).....	20
LJUBEZEN DO MOLITVE (19. MAJ)	21
POSVETITEV MARIJI (20. MAJ)	22
TO JE ČUDEŽ (21. MAJ).....	23